

Néhány évvel ezelőtt a külföld főleg a csípőmentes paprikát kereste. A paprika ízére, zamatára egyáltalán nem voltak tekintettel, hanem csupán festőanyag-tartalmát hasznosították. Ezért a magyar paprika a gyengébb minőségű, de csípőmentes spanyol áru mögött lassan másodrendűvé vált. Nálunk is folytak kutatások a csípőmentes fajta kitenyésztéséért. Ez sikerrel is járt, és különösen Kalocsa környékén tértek át termesztésére.

Egyik legnagyobb külföldi vásárlónk, a Szovjetunió, azonban minél csípősebb paprikát kért tőlünk. A szegedi Paprikaipari Kutatólaboratórium fontos feladatává vált a minél csípősebb fajta kitenyésztése. A paprika kapszaicin-tartalmának megállapításához semmiféle eszköz nem volt. Dr. Benedek László, a laboratórium vezetője az utóbbi hónapokban dolgozott ki egy olyan vegyi eljárást, amely a paprika csípősségét, kapszaicin-tartalmát pontosan meghatározza. Ez a tudományos kutatóintézet egyedülálló az egész világon, és kutatásai jelentős felfedezésekhez vezettek a paprika festék, cukor és vitamintartalmát illetően. A jólfelszerelt laboratórium kutatásainak eredményeit állandóan hasznosítja a vele szoros kapcsolatban lévő paprikafeldolgozó vállalat. Ennek következménye, hogy ha minőségi paprikára van szükség, az egész világ hozzánk jön vásárolni.

A belföldi fogyasztásra és exportra szánt paprikát automatagépek csomagolják. Egy-egy fehérzománcos gép 20—22.000 apró zacskót tölt meg pontosan megmért paprikával, ragaszt és bélyegez le nyolc óra alatt. A nagyobb mennyiségű exportpaprikát óriási keverőgép vegyíti egyenletes keverékké, papírzsákkal bélelt jutazsákba kerül, és a minőségi ellenőrzés után leblombálják a zsákokat. A feldolgozó vállalat raktárában mennyezetig rakott zsákhalomok várnak az elszállításra. A zsákokon felirat: „Edelsüss Paprika, ungarisches produkt“, — édesnemes paprika, magyar készítmény.

Hazánk az utóbbi években sok eredményével állhat a világ szeme elé. Az a két szó mégis megdöbegtatja minden magyar szívé... „ungarisches produkt“. Büszkék vagyunk rá.

VARSÁNYI PÉTER

A Tiszánál

*Öreg Tiszám, te éltes, szőke vándor,
a partjaidról hogy köszöntelek?
Át-átballagsz a dús-kalászú rónán
s én gondolatban elmegyek veled.*

*Mint gyermek, úgy állok meg most előtted,
— Dalom suhan, mint fönt a fecske — lásd,
elkísér ő is messzi, a Dunáig,
ahol ma még bús szerbek néznek rád.*

*Virágtól selymes, zsenge bársonypart is
reádnevet, mint hűséges barát,
és megcsókolja puha izzapágyad
s benned mossá a fűz levélhaját.*

*— Kavics, homok görög lent a mederben,
— mélyed oly gazdag, kell a sok homok.
Virágtól selymes lent a bársony part is —
tutajok úsznak, hosszú rönk-sorok.*

*Tudom, hogy régen vén lustának láttak,
ki nyújtóztál a füzesek alatt,
és csendben nézted, hogy a szomjas földön
a csont-aszályok termést fojtanak.*

Bár néha, néha mégis háborogtál,
vad hullámot vert iszonyú erőd:
a századok, hej, méddig tétlen álltak
hullám-verdeste partjaid előtt.

Öreg folyóm, te hűséges szerelmem,
sorsod mérem — már nem vagyok magam,
a tervek útján, nézd, hogyan sietnek
hozzád a földek láztól szomjasan.

Csatornák öblös testében csobogsz majd,
— ereinkben is ifjú vér érez —
Életet viszel s hullámaid zúgják:
hogyan győz az ember: sztálini kor ez!

VINCZE ANDRÁS

A kútgém

Két halom aljában áll egy öreg kútgém,
nincs ostora, kútja, meghalni is túl vén.
Úgy görbülni az estbe, oly magános daccal,
mintha örök végzet kötné a homokkal.

Körüle az élet az ökörcsordákat
elhajtotta messze, újat már nem várhat.
Kútját betemették, elke kerülgeti —
göröcsös, vén törzse az eget fenyegeti.

Fent a dombon búza, lent is, túl is, — érik,
óriás tengerén áll a gém derékig.
Ha rászáll a varjú, a Sóstóig láthat
mindenütt csak búzát, sehol semmi házat.

Van is mit csudálni, mit végez az ember,
maholnap előnti a várost a tenger,
búzában állnak majd fehérfalú házak
s durranásig telnek az odvas magtárak.

Hej, van mit csudálni, nem úgy volt ez tegnap.
Hetvenkét tábláján a cselédség izzadt,
papi föld ez, zsírját kilenc pap megette
s nyikorgott a kútgém a gulyának este.

Rongyos subájában botra támaszkodva
hosszan bámult el a fényes templomgombra
a pástor naphosszat, nem is volt ő ember —
Ki gondolta volna, visszafizet egyszer.

Meghagyták a gémet, legyen tilalomfa,
ha ránéz valaki, eszébe jut sorsa,
és a közös földön nem felejtik: tegnap
e roppant nagy tengert felélte kilenc pap.